Poselstwo szóste

Szósty etap Pieśni nad Pieśniami — ma nadzieję na pochwycenie

Wersety biblijne: Pnp 8:1–7, 13–14.

I. Dzięki wzrostowi i przeobrażeniu w życiu ta, która kocha Chrystusa, dochodzi do takiej dojrzałości w życiu, że staje się pod każdym względem taka sama jak Chrystus, z wyjątkiem tego, że ma upadłe ciało; ma nadzieję na zbawienie od wzdychania z powodu swego upadłego ciała, co wskazuje, że ma nadzieję na pochwycenie poprzez odkupienie swego ciała — Pnp 8:1–4; Rz 8:23; 2 Kor 5:1–8; Ef 4:30b; Flp 3:21.

II. „Kim jest ta, co się wyłania z pustyni, / Wsparta na umiłowanym swoim?" — Pnp 8:5a:

A. Ta, która kocha Chrystusa, która niegdyś sama wyszła z duchowej pustyni (środowiska świata) (3:6), teraz wychodzi z pustyni cielesnej (ziemskiej sfery), wspierając się na swym Umiłowanym w poczuciu własnej bezradności:

1. Zwrot *wsparta na umiłowanym swoim* wskazuje, że czuje się bezsilna i niezdolna do tego, by iść osobno bez Pana; czyni siebie ciężarem, który jej Umiłowany ma nieść — 2 Kor 12:9–10; 13:3–4.
2. Zwrot *wsparta na umiłowanym swoim* wskazuje, że podobnie jak to miało miejsce w przypadku Jakuba, Pan dotknął jej stawu biodrowego i rozprawił się z jej naturalną siłą — Rdz 32:24–25.
3. Zwrot *wsparta na umiłowanym swoim* wskazuje, że jest naciskana ponad miarę i że zdaje się to trwać do samego końca wędrówki po pustyni — 2 Kor 1:8–9.
4. Życie, które pokłada ufność w Panu, jest nieodzowne; powinniśmy Mu ufać, mając poczucie własnej bezradności, aż Duch Święty zawoła: „Kim jest ta, co się wyłania […] wsparta na umiłowanym swoim?":
   a. „Ufaj mu, narodzie, w każdym czasie, / Wylewajcie przed nim serca wasze: / Bóg jest ucieczką naszą" — Ps 62:9.
   b. „Daj mi o świcie doznać czułej życzliwości Twojej, / Bo Tobie ufam! / Wskaż mi drogę, którą mam iść, / Bo ku Tobie podnoszę duszę moją" — 143:8.
   c. „Ci, którzy ufają Jahwe, są jak góra Syjon, / Która się nie chwieje, lecz trwa wiecznie" — 125:1; zob. przyp. 1 do Ps 48:3 dotyczący góry Syjon.

B. Gdy ona oczekuje Jego przyjścia, wychodzi z Nim, by Go spotkać (por. Mt 25:1); dzięki wspieraniu się na swoim Umiłowanym, nieustannie się Nim radujemy — naszą siłą do wyjścia i pozo-stawienia świata za sobą (Rdz 5:22–24; Hbr 11:5–6).

III. „Postaw mnie jak pieczęć na twoim sercu, / Jak pieczęć na twoim ramieniu, / Bo jak śmierć silna jest miłość, / Zazdrość okrutna jak Szeol, / Żar jej to żar ognia, / Płomień Jahwe" — Pnp 8:6:

A. Prosi ona swego Umiłowanego, by strzegł jej swoją miłością (sercem) i siłą (ramieniem), gdyż Jego miłość jest silna jak niewzruszona śmierć, a Jego zazdrość okrutna jak niepokonany Szeol — przypomina to zazdrosnego Jahwe, który jest ogniem trawiącym (Pwt 4:24) i spala wszystko, co negatywne.

B. „Kiedy Szulamitka przypomina sobie swój początkowy stan, wypełnia ją pokora. Rozważa swoją pustkę, marność swojego doświadczenia, niezależność swojego umysłu i daremność własnych poszukiwań. Całą swą nadzieję pokłada w Panu. Uświadamia sobie, że wytrwanie aż do końca nie zależy od jej własnej wytrwałości, lecz od ochrony ze strony Pana. Żadna duchowa doskonałość nie jest w stanie podtrzymać człowieka aż do przyjścia Pana. Wszystko zależy od Boga i Jego

zachowującej mocy. Gdy panna sobie to uświadamia, musi wyznać: „Postaw mnie jak pieczęć na twoim sercu, / Jak pieczęć na twoim ramieniu". Serce kryje w sobie miłość, a ramię — siłę. „Połóż mnie na stałe, tak jak pieczęć na swoim sercu, i nierozerwalnie, jak pieczęć na swoim ramieniu. Tak jak kapłani nosili Izraelitów na swych piersiach i ramionach, wciąż pamiętaj w swoim sercu o mnie i podtrzymuj mnie swoim ramieniem. Wiem, że jestem słaba i pusta, i znam swoją bezsilność. Panie, jestem bezradna. Gdybym próbowała zachować siebie na Twoje przyjście, przyniosłoby to tylko hańbę Twojemu imieniu, a mnie stratę. Cała moja nadzieja w Twojej miłości i mocy. Kochałam Cię wcześniej, ale teraz znam zawodność tej miłości. Teraz spoglądam tylko na miłość, którą Ty żywisz do mnie. Kiedyś trzymałam Ciebie i wydawało mi się, że był to mocny uścisk, ale teraz wiem, że nawet mój najmocniejszy uścisk jest pełen słabości. Nie ufam swej mocy, mocy mego uchwytu, lecz Twojej podtrzymującej mocy. Nie mam już odwagi mówić o swojej miłości do Ciebie. Już nie ośmielam się twierdzić, że to ja trzymam Ciebie. Od tej chwili wszystko zależy od Twojej mocy i Twojej miłości (*Pieśń nad Pieśniami*, popr., s. 116).

C. Jego miłości nie ugaszą próby ani nie zdławią prześladowania, ani nie zastąpi żadne bogactwo — Pnp 8:7; Rz 8:35–39; 1 Kor 13:1–3.

IV. Dwa ostatnie wersety Pieśni nad Pieśniami mają zasadnicze znaczenie dla naszego przygotowania się do tego, by być oblubienicą Chrystusa, abyśmy mogli przyspieszyć Jego przyjście i sprowadzić Go z powrotem — „O ty, która mieszkasz w ogrodach / — Moi towarzysze nasłuchują twego głosu / — O daj mi go usłyszeć! / Pospiesz się, miły mój, / Bądź podobny do gazeli lub do młodego jelenia / Na górach korzeni" — 8:13–14:

A. Zwraca się ona do Niego jako do Tego, który mieszka w ogrodach, w przeobrażonych wierzących; mówi, że jej towarzysze nasłuchują Jego głosu; potem błaga Pana: „O daj mi go usłyszeć".

B. Codziennie powinniśmy się modlić: „Panie, daj mi dziś usłyszeć Twój głos — głos mojego Umiłowanego"; Pan mówi do poszukującej: „Daj Mi usłyszeć twój głos" (por. 2:14); pragniemy słyszeć Pański głos, a On pragnie słyszeć nasz, co służy wzajemnej, bliskiej wspólnej społeczności.

C. Nasze życie uzależnione jest od Pańskich słów, a nasze dzieło — od Jego rozkazów; w dziele, które my, ludzie kochający Chrystusa, wykonujemy dla Niego, swego Umiłowanego, musimy utrzymywać z Nim społeczność i zawsze Go słuchać.

D. W centrum naszych modlitw powinna znaleźć się tęsknota za Pańskim przemawianiem — Obj 2:7; Iz 50:4–5; Wj 21:6.

E. Bez Pańskich słów nie uzyskamy żadnego objawienia, światła ani poznania; życie wierzących zależy całkowicie od Pańskiego przemawiania.

F. Tak więc zasadnicze znaczenie ma to, byśmy przyjmowali postawę słuchającego, tak jak Samu-el, który powiedział: „Mów, bo sługa Twój słucha" (1 Sm 3:10), i jak Maria, która „usiadła u stóp Pana i słuchała Jego słowa" (Łk 10:39); w tych ostatnich dniach Pan wzywa: „Kto ma ucho, niech usłyszy, co Duch mówi do kościołów" (Obj 2:7a).

G. Pieśń nad Pieśniami 8:13–14, mówiąca o słyszeniu głosu Pana i wsłuchiwaniu się w niego, aby mógł On powrócić, ściśle wiąże się z Listem do Efezjan 5:25–27; te trzy wersety zawierają w sobie całą Bożą ekonomię:

1. Werset 25 mówi, że Chrystus ukochał kościół i wydał za niego samego siebie; umarł, by nas odkupić, nabyć, ponieważ pragnie, abyśmy byli Jego oblubienicą — werset ten objawia Chrystusa jako naszego Odkupiciela z Jego prawnym odkupieniem.

2. Werset 26 mówi dalej, że wydał On samego siebie za kościół, „aby go uświęcić, oczyszczając go przez obmycie wodą w słowie" — werset ten objawia Chrystusa jako życiodajnego Ducha z Jego organicznym zbawieniem służącym przygotowaniu oblubienicy:
   a. Obecnie Chrystus jest życiodajnym Duchem (1 Kor 15:45b), a jako taki Duch jest ucieleśniony w swoim słowie (J 6:63; Ef 6:17–18; 2 Tm 3:16).
   b. W Liście do Efezjan 5:26 *słowo* to nie *logos*, lecz *rema*, które jest bieżącym, obecnym, żywym i osobistym słowem Pana do nas, mającym na celu metaboliczne zmycie tego, co stare, i zastąpienie tego tym, co nowe, co prowadzi do wewnętrznego przeobrażenia.
   c. Codziennie każdy z nas musi osobiście słyszeć głos swego Umiłowanego, Jego bieżące, obecne przemawianie do nas; Pańskie przemawianie wewnętrznie i metabolicznie oczyszcza nas i obmywa przepływającym Bożym życiem, aby nas uświęcić i przeobrazić; teraz znajdujemy się w takim procesie obmywania, aby kościół mógł być święty i nieskazitelny.
3. List do Efezjan 5:27 mówi: „Aby przedstawić samemu sobie kościół chwalebnym, nie mają-cym plamy ani zmarszczki, ani niczego takiego, lecz aby był święty i nieskazitelny" — werset ten objawia Chrystusa jako Oblubieńca, któremu ma zostać przedstawiona Oblubienica:
   a. W przeszłości Chrystus był naszym Odkupicielem, obecnie jest życiodajnym Duchem, a w przyszłości jako Oblubieniec przedstawi kościół samemu sobie jako swoją odpowiedniczkę — prawdziwą Szulamitkę — która przyniesie Mu zaspokojenie — Pnp 7:1.
   b. Zmarszczki oznaczają naszą starość, plamy — nasze naturalne życie, a wyrażenie „ani niczego takiego" — wszystko w nas, co należy do starego stworzenia; rzeczy te zmywa woda zawarta w Jego słowie, abyśmy byli Jego przeobrażonym nowym stworzeniem, Jego Szulamitką.
   c. Każdego dnia Jego osobiste, szczególne i bezpośrednie przemawianie do nas przygotowuje nas do tego, byśmy byli Jego chwalebną oblubienicą, aby mógł On ponownie przyjść i nas poślubić — „Moi towarzysze nasłuchują twego głosu / — O daj mi go usłyszeć" — 8:13.

V. Zakończeniem tej poetyckiej księgi jest modlitwa kochającej Chrystusa o to, aby jej Umiłowany przyspieszył swój powrót w mocy swego zmartwychwstania (gazela lub młody jeleń) i ustanowił swoje pełne słodyczy i piękne królestwo (góry wonności), które zapełni całą ziemię — 8:14; Obj 11:15; Dn 2:35:

A. Pan mówi: „Tak, przychodzę szybko"; odpowiadając, apostoł Jan modlitewnie czyta to słowo i wypowiada je z powrotem do Pana, mówiąc Mu: „Amen. Przyjdź, Panie Jezu!" (Obj 22:20); to ostatnia modlitwa w Biblii; cała Biblia kończy się pragnieniem, by Pan przyszedł, wyrażonym w postaci modlitwy.

B. Taka modlitwa przedstawia związek i komunię między Chrystusem jako Oblubieńcem a tymi, którzy Go kochają, jako Jego oblubienicą w ich oblubieńczej miłości w taki sam sposób, w jaki modlitwa Jana — człowieka, który kochał Chrystusa — stanowiąca zakończenie Pisma Święte-go, objawia wieczną Bożą ekonomię dotyczącą Chrystusa i kościoła w Jego boskiej miłości.

C. Prowadzenie przez nas życia miłości zgodnie z Pieśnią nad Pieśniami jako poematem miłości czyni nas *poiemą* Boga, czyli Jego poematem, i owocuje łaską jako naszym ostatecznym radowaniem się Bogiem (Ef 2:10); tylko łaska Pana Jezusa może uzdolnić nas do doświadczania wszechzawierającego Chrystusa, radowania się Nim i wyrażania Go oraz do uczestnictwa w Trójjedynym Bogu, abyśmy mogli

stać się Jego wiecznym zbiorowym wyrazem jako Jego ostateczną Szulamitką, żoną Baranka, w celu wypełnienia Jego wiecznego zamysłu, dzięki czemu On i my będziemy wzajemnie radowali się prawdziwym zaspokojeniem i pełnym odpoczynkiem na wieki (Obj 22:21; 19:7; 21:9).

D. „Kiedy Pan przyjdzie, wiara zamieni się w fakty, a chwała zastąpi modlitwę. Miłość znajdzie swoje zwieńczenie w pozbawionej jakiegokolwiek cienia doskonałości i będziemy służyli Mu w sferze wolnej od grzechu. Cóż to będzie za dzień! Panie Jezu, przyjdź szybko!" — Watchman Nee, *Pieśń nad Pieśniami*, popr., s. 123).

© 2026 Living Stream Ministry